

KOROŠEČ

Uredništvo in upravništvo v Velikovcu.

List izhaja vsak torek in petek.

Naročnina znaša: celoletno 12 K, polletno 6 K, četrletno 3 K.

Velikovec, 17. februarja 1920.

Cene inseratom: enostopna petivrstna ali nje prostor 1 krono. Uradni razglasi po 2 K. Pri naročilu nad 10 objav popust.

Plebiscit na Nemškem: Nemci strašno propadli.

Proti Nemcem čez 75.000, za Nemce niti 25.000 glasov.

Zamenjava kolkovanih kronskih bankovcev.

Dne 16. t. m. so pričeli zamenjati kolkovane jugoslovanske bankovce za kronsko-dinarske bankovce SHS.

To zamenjavanje je seveda zopet prav prišlo avstrijskim hujšakem. Zopet bi radi spravili ljudi v nesrečo, kakor so jih spravili pri zamenjavanju avstrijskega denarja in pozneje pri kolkovanju. Ne verjamemo sicer, da bi bilo še kaj taki trapov, ki bi se dali „našmirati“, vendar mislimo, da ne bo škodilo, ako izpregovorimo par besedi o tem vprašanju.

Vrednost krone je že med vojno strašno padala. Slabe gospodarske razmere, brce ki so jih dobivali Nemci od antante, novi sovražniki, vse to je tiščalo avstrijsko krono navzdol. Bolj pa ko je padala vrednost avstrijskega denarja, bolj je rastla vrednost denarja onih držav, ki so se vojskovale proti Avstriji, torej tudi srbskega dinarja.

Potem je prišel polom Avstrije in z njim tudi polom avstro-ogrške banke. Nastala je velikanska zmešnjava, strašna kolobocija.

Avstrija je razpadla na šest delov. Vsak izmed teh je vzel od avstrijskega denarja, kolikor ga je mogel pograbit. Razentega pa so nekatere teh držav začele kar brez glave tiskati še nove bankovce. Največjo zmešnjavo so imeli na Poljskem. Tam imajo kar štiri vrste denarja: avstrijskega, nemškega, ruskega in še novi poljski denar.

V tem času smo si mi iz slovenskih hrvaških in srbskih dežel ustanovili novo državo, Jugoslavijo. Novega denarja nismo mogli vpeljati kar čez noč. Obveljal je za prvo silo tisti, ki smo ga imeli, torej srbski in avstro-ogrski. Za srbski denar je garantirala srbska banka s svojim zlatom, za avstrijske bankovce pa falirana avstro-ogrška banka. Zato pa je naravno, da se vrednost krone in srbskega dinarja ni mogla enako razvijati. Hodila sta tako rekoč vsak v svojo pot. Vrednost dinarja je rastla, vrednost krone pa padala.

S kolkovanjem je prevzela sicer naša država tudi garancijo za kolkovane krone, a razmerja med krono in dinarjem ni mogla predrugačiti: da bi imela krona isto vrednost kakor dinar, tega ni mogla doseči. Švicarske banke plačujejo ves čas za 4 jugoslovanske krone 1 dinar. In kakor švicarske banke, tako delajo tudi banke na Francoskem, Angleškem itd. Razmerja med dinarjem in krono nismo torej napravili mi, ampak druge države.

Jugoslavija je nova, čisto neodvisna država, ki se ne sme zamenjavati s Srbijo, še manj pa z Avstrijo. Zato pa ne moreta ne dinar ne krona obveljati za vedno. Treba bo čisto novega denarja. Kako se bo imenoval ta denar in kakšno vrednost bo imel, o tem bodo sklepali zastopniki naroda, torej parlament. Volitve v parlament pa bodo šele pomladi ali poleti.

Sitnosti z mešanim denarjem pa so bile takšne, da vlada ni mogla čakati tako dolgo. V celi Jugoslaviji imamo namreč okrog 60 milijonov kolkovanih kron in okrog 700 milijonov starih srbskih dinarjev. To pa, da imamo dve vrsti denarja, dela težave trgovini. Sitno je tudi, da moramo vedno vsak bankovec natančno ogledovati, če je pravilno žigosan in če ni kolek ponarejen. Da se odpravijo vse te in še druge sitnosti, je naša vlada sklenila, da izda nov denar, namreč kronsko-dinarske bankovce.

(Dalje prihodnjič.)

Dobrote v Nemški Avstriji.

Fant, doma iz pliberške okolice, ki se uči v Celovcu rokodelstva, piše svojim starišem: „Prosim Vas, preskrbite mi dovoljenje za potovanje v Pliberk, ker se želim zopet enkrat do sitega najesti; tukaj bomo kmalu popolnoma pri kraju.“ — Tako torej! Ljudje, ki so obsojeni, uživati nemško-avstrijske dobrote, lepo prosijo, naj bi jih spustili v „to prokletto“ Jugoslavijo, samo, da bi se zopet enkrat do sitega najedli. Vkljub vsem rekvizicijam, ki jih vršijo pri kmetih v Nemški Avstriji, bodo tam kmalu vse pojedli. Marsikteri Korošec in Ko-

rošica, ki trobi v svet piškavo geslo: „Koroško Korošcem“, marsikteri „obergšajder“ pa želi nam slovenskim Korošcem isto usodo, večno gladovijo in rekvizicije. Mi pa pravimo: Ne boš, Hanca! Komur pa se tako strašno cedijo sline po teh nemških „dobrotah“, prosto mu, naj gre tja, fihpos mu bomo že preskrbeli!

Neki učitelj, ki je poprej paševal med nami in nas imenoval „bindišes folk“ ter zdaj iz srca želi, da bi tudi naša slovenska Koroška na večne čase uživala nemško-avstrijske „dobrote“, piše iz Celovca sledeče: „Bald, sehr bald kommt die Erlösung. — Schicke mir ein paar Kilo Fett und desgleichen Tabak. Dem Hans werden wir im jugoslawischen Gelde abkehren.“ Taka logika je bila za avstrijskih časov pač samo v šolah na slovenskem Koroškem mogoča, ampak se jako malo prilega učitelju. Na eni strani obljubuje odrešenje od strani Avstrije, na drugi strani pa fehta za milodare iz Jugoslavije in nehote povečuje vrednost našega denarja. Ali je pa pri tem mislil le na svoj prazni vsememški želodec, ki že bogve kdaj ni bil do sitega napolnjen, in na „čušovski“ špeh, da bi si z njim zabelil pičlo porcijo svinjske kolarabe. Pa malo kadil bi rad po vrhu. Pa kje je tista velikanska množina tobaka, ki jo Avstrija dobiva iz Amerike in Brazilije, kakor je to zatrjeval neki agitator po Šmarjeti in Belšaku? Slovenci, zavrnite vse take lumpe, ki hvalijo Avstrijo, katera je podobna prevzetnemu beraču. Vprašajte, zakaj ne gredo k nemškim lačenbergerjem!

Tudi spodnja Koroška je govorila.

V dvorani Narodne čitalnice v Velikovcu smo se zbrali v sredo, dne 11. febr. zastopniki velikovške in labodske okolice in Podjunske doline da si povemo, kaj smo napravili dosedaj in kakšno naj bo naše delo v prihodnosti. Z veseljem smo videli, da naše dosedanje delo ni bilo zastonj. Z njim smo si utrdili vero v našo moč in marsikateri cincar, ki je po-

prej omahoval, je že stopil na našo stran. Tudi prejšnji naši najhujši nasprotniki, nemški folksverovci so že sprevideli, da je nemškim hujskačem na Koroškem odbila zadnja ura, zato se vračajo k nam ter nam izročajo orožje in opremo. Tako je prišlo, da imamo na naši strani že veliko ljudi, ki so spomladi leta 1919 streljali na prve slovenske vojake, ki so prišli na Koroško. Če so še ti sprevideli, ali naj omahujemo potem mi, ki se nekdanj nismo uklonili najhujšemu nemškemu nasilju? Torej pogumno naprej po poti, ki smo si jo jasno začrtali to sredo!

Velikovec — v Jugoslaviji.

Dočim se Celovčani še trdovratno branijo, da bi priznali, da je cona A za Nemce že izgubljena, so se Nemci drugod že čisto navadili na to misel: Vsi graški listi nam prihajajo na naslove: N. N. Velikovec, Jugoslawien. No, bodo že v Celovcu tudi spregledali, malo bolj počasni so pač s svojo pametjo.

Gospodarske novice.

Avstrijska mesta in Amerikanci.

Na Dunaju in v Gradcu, kakor tudi po vseh večjih mestih, kupujejo Amerikanci in drugi tujci čimdalje več hiš. Ker avstrijski denar nima nobene veljave, dobe seveda vse napol zastonj. Avstrijci se boje, da bodo kmalu vsa avstrijska mesta postala last ameriškanskih milijonarjev.

Lesninarska zadruga v Šmarjeti v Rožu

ima v zalogi škafe žehtarje, čebre, banje iz smerekovega in mecesnovega lesa, dalje grablje, toporišča, brezove metle in pletenine. Poleg navedenih predmetov izvršuje zadruga vse druge v to stroko spadajoče predmete po želji odjemalcev. Cene tem izdelkom so primerne. Prosi se, da se naročila naslovljajo edinole na navedeno zadrugo in ne na posamezne sodarje in druge lesninarje.

Vojna odškodnina.

Nemčija je dosedaj že plačala antanti 36 milijard vojne odškodnine v zlatu. Od tega dobimo mi 6 %, to je nekaj čez dve milijardi zlata.

Dopisi.

Celovec. Naše mesto se vrača v naročje - Jugoslaviji. Brez strahu lahko gledamo v bodočnost. Plebiscita se veselimo, ker vemo, da je to sredstvo, ki nas bo združilo v kratkem za vedno s srečnimi brati onkraj demarkacijske črte. Z velikimi koraki se bliža naše odrešenje. Samo sedaj imamo še trde čase. Manjka nam vsega. Ljudje so že tako obupani, da sploh ne mislijo več na ničesar drugega nego na to, kaj bodo jedli, ker ne pride od nikoder nič. Kar se dobi na karte, je veliko premalo. Kmetje nočejo dati za mesto ničesar več, da bi se jim vzelo, na to še mis-

liti ne moremo. Proti vsakemu takemu poskusu se branijo z vsemi silami, če treba tudi z orožjem. Tako so na primer hoteli pobirati folksverovci živež v okolici Trga (Feldkirchen). Kmetje so bili takoj pripravljeni. S puškami in strojnimi (Maschinengewehr) so pogнали lačne vsiljivce. Zato smo pa ta teden brez vsakega mesa. Samo pod roko se dobi od verižnikov kila za 70—80 K. Tako pa ne more vsak plačati, kvečjemu tisti, ki so si z raznimi goljufijami med vojsko nabrali milijone. Ravno tako je tudi z moko, stane 20—30 K kila, cukar 50—60 K, špeh 200—250 K, tudi vse pri verižnikih. Ti se bogatijo, mi pa stradamo. Drva stanejo m³ 200 K, premoga (kolna) ni, zima je pa huda. Čudno se nam pa zdi, da še od teh malenkosti, kar jih pride v mesto, pokupijo večino Lahi. Plačujejo drago. Od začetka so računili italijansko liro 20 K. Ker pa sedaj trgovci zahtevajo za vse toliko lir ko avstrijskih kron, plačajo tudi to. Neki tukajšnji črevljar je prodal Lahr par čevljev za 240 lir. Denar je potem zamenjal in je dobil zanj 2400 K. Ni čudno, da potem domač človek ne more ničesar več kupiti. Ljudje splošno govore, da ni mogoče več tako živeti. To je pač resnica. Vsi pametni ljudje, tudi Nemci, so že izprevideli, da je naša edina rešitev Jugoslavija. Samo nemčurji so še zmiraj neumni ko osli in zabiti ko biki, z njimi ni mogoče govoriti. Hvala Bogu, da jih ni veliko in se njihovo število vsak dan manjša. Tistih par zabitežev, ki so še ostali in še danes pojejo svojo staro pesem od nerazdeljivega Koroškega, ki že smrdi vsem, pa tudi nima nič dobrega. Nemci se sami že norce delajo z njimi. Imenujejo jih: kofehavskonzorcijum, preferanckselšaft, luftinženjerje in še veliko drugih imen jim dajejo, ki so pa taka, da jih ne smemo zapisati. Boljševiki so si ustanovili „Komunistenverein“, menda zato, da bodo skupno stradali.

Hodnina. Dne 19. jan. je prišel na okrajno glavarstvo v Borovlje mož, ki je pred kratkim prišel iz Amerike. Hotel se je postaviti za Nemca, pa ni šlo. Niti tega ni mogel povedati, kaj pravzaprav hoče. Tomej, Tomej, drugič le slovensko govori, sedaj nemško ni več moderno. Ti si prespal ta čas, zato si se pa blamiral. Neki železničar iz Beljaka, Hrvat od štajerske meje, je pisal k nam pismo, nemško seveda. Zastonj smo ugibali, kaj je hotel povedati. Zdelo se nam je pač, da je šinfal čez Jugoslavijo. Prihaja večkrat k nam na bernjo. Oblasti opozarjamo, da ga primejo. Ko so dovolili sekati drva iz gozdov kneza Lichtensteina, so bili zopet nemčurji prvi, ki so dobili, celo taki, ki imajo lastnega gozda dovolj, in so si napravili drv za par let. Slovenec niti za potrebo ni dobil. Oblasti, kje pa ste, ali nič ne vidite?

Št. Peter na Vašinjah. Posestnik Feinig v Sv. Neži ni samo zvit, ampak tudi previden nemški hujskač, ki je osumljen, da ni pobiral samo glasov za Nemško-Avstrijo ampak da je tudi zapisoval slovenske uradnike in uslužbence. Čeravno z našo državo ni zadovoljen, vendar dela sedaj dobre kšefte, ne samo kot lesni trgovec, ampak tudi

kot ud živinorejske zadruge z zadrugo samo. Kšeft pač zastopi. V zadnjem času njega, kakor več njegovih prijateljev glava močno boli, ker ena ovca zadruge izgublja vero v njega in druge nemške voditelje. Ti obupani kolovodje nemške agitacije se sedaj zatekajo v svoji obupnosti k nemškim koroškimi listom, kjer pretakajo bridke solze čez grozne krivice, katere se jim pa sploh ne gode. Tako tudi Feinig. Dal je kmetom ogrske tisočake, o katerih je, ker je tako inteligenten, vendar vedel, da so neveljavni, da jih puste žigosati. Pri tem je špekuliral, da se bo žigosanje posrečilo. In glejte, ker so mu jugoslovanske oblasti stopile na rep, pa cvili po nemških listih, da se mu krivica godi. Kdor ima toliko grehov, naj molči, gospod Feinig, ali pa naj nosi vse posledice.

Kočuha pri Šmarjeti. Že dalje časa imam priložnost opazovati, kako se Kočuharji povsod prezirajo. Če govoriš z gospodom ali s kmetom, pri besedi Kočuha se vsak nekako pomilovalno nasmehne, kakor da bi bili pri nas sami zabiti ljudje, ki še edini niso sprevideli, da hitijo sami v svojo nesrečo, ker še vedno vlečejo z bankerotno Avstrijo. Pa le počasi! Ne sodite prehitro! Da je bilo včasih tako, tega ne tajimo. Saj so se tudi drugim šele s časom odprle oči. Kdor je pa videl v nedeljo, dne 8. t. m. veselico slovenske požarne brambice iz Kočuhe, kdor ve, kako pridno že Kočuharji prebirajo slovenske časopise, da spoznajo, kakšen je v resnici gospodarski in politični položaj, ta gotovo ne bo več trdil, da so Kočuharji zagrizenci, ki nočejo poslušati ne srca, ne pameti. Kdor očita Kočuharjem še danes nemčurstvo, ker jih ne pozna več, ta naj pogleda rajši malo nižje v Dole, kjer razen enega še vse slepo drvi za Wolfovo bandero, dokler se ne bodo nekega lepega dne znašli v grabnu, odkoder ne bodo mogli več ne naprej ne nazaj. Tudi onstran Drave, v Goricah in Podgradu je še nekaj slepih pristašev Wolfove zastave. Kočuharjev pa nikar ne obrekujte po krivem!

Št. Peter na Vašinjah. Znano je, da je zakon kurnik. Kure, ki so v njem, silijo vun, jarice pa, ki uživajo prostost, pa rinejo noter. O kurah, ki bi rade ušle vun, ne govorim, pač pa o onih, ki rinejo noter. V nedeljo, dne 8. t. m. se je poročil Miklavov, pd. Červavov Jaki z Hudelistovo, pd. Lenartovo Urško. „Vohcet“ se je nadaljevala v nanovo otvorenjeni narodni gostilni pri Močniku pri Sv. Lovrencu. Z dobro pijačo in ceno jedačo je prinesel „g. birt“ veselo razpoloženje med svate in „ferbee“. Med slednjimi sem bil tudi jaz, zato sem še danes navdušen. Tudi Žertov Flori iz Dol in pa Fricov Franci iz Lipovega sta se naveličala samovati. Kakor se sliši, zlezeta na pustno nedeljo v „zakonski kurnik“. Vsem obilo sreče!

Velikovec. (Uradno zapisana izpoved ljudi, ki so se vrnili iz Avstrije od „Volkswehra“.) Mi smo bili pri takozvani pliberški „Heimwehrkompaniji“ v Avstriji. Stotnija je imela 80 mož in je stala v Št. Andražu v Labodski dolini. Naša stotnija se je pomenila z vovbrsko „Heimwehrkompanijo“, da zapustimo vsi službo v Avstriji in da prosimo obmejno

poveljstvo SHS v Velikovcu za dovoljenje, da se smemo vrniti domov. Bilo nas je 200 mož. Ko sta naša komanda in pa „Propagandeleitung“ v St. Andražu od našega namena zvedeli, sta napeli vse sile in res 170 mož pregovorili, da so ostali še naprej v Avstriji, samo 30 mož nas je ostalo zvestih svojemu sklepu. Hoteli so nas preje prisiliti k težkemu delu, kakor pri gradbi neke železnice na Zg. Koroškem in popravljanju obstoječih železnic in cest. Mi smo se temu uprli in smo zahtevali odslovitev iz Heimwehra. Da bi nas še iz političnih ozirrov obdržali in nas izrabljali za svojo propagando, so nam takoj opustili zagroženo težko delo in so nam tudi obljubili novo obleko in perilo, sploh poboljšanje našega stanja. Kakor rečeno, 170 mož so pregovorili. Bojijo se namreč, da bo to v političnem oziru zelo škodovalo nemškemu kolovodjem na Koroškem, če mi izpovemo doma, kako surovo in grdo so z nami ravnali. Tega jim sploh nikdar ne bomo pozabili, kar danes prostovoljno in iz trdnega prepričanja, izjavljamo. Mi smo morali zadnji čas veliko pretrpeti.

Galicija. Vi vsi veste, s kako ponižujočimi sredstvi, z lažjo, plačani nemški agitatorji, odstavljani uradniki, dohtarji in bivši oficirji, delujejo, da bi nas preslepili, ker so ubogim kmetom v blaženi Avstriji že vse rekvirirali in jim je pričelo že po trebuhu kruliti.

Milijone in milijone potrošajo za agitacijo, milijone laži — letakov dajajo ti norci tiskati, ali vse to jim nič ne pomaga, nasprotno, hvaležni smo jim še, imamo vsaj kaj za stranišče.

Pa nekako čudno, ali ti agitatorji od glada ne morejo več nositi in trositi teh letakov v naš kraj, ali kako? Čisto jih je nam že zmanjkalo. Nasprotno so pa pričeli pošiljati žive letake semkaj, ki se pa mnogo bolj odlikujejo od papirnatih, ker imajo noge in so malo bolj resnicoljubni, kakor pa oni za stranišče.

Tako se je na primer en tak letak izrazil, ki je prebredel ob polnoči Krko in se na ta način rešil gladovanja v Nemški-Avstriji: „Napravite z menoj, kar hočete, nazaj pa ne grem več, in če me tudi s konji nazaj vlečete; tam ni za živeti, hin pa še nočem biti“. (Dotični mož je državni nastavljenec v Nemški-Avstriji in rodom Slovenec.) Tako so torej tistemu godi, kateri svoj materin jezik zataji.

Nam pač ni treba agitirati, ker Nemci sami za nas agitirajo, to vemo že od tistega folksverovca, ki se je polsestradan skesano vrnil v svojo domovino, katerega mati ni mogla enkrat nasiti, ko mu je skuhalo 1 pisker krompirja, 1 pisker koruznega močnika, 1 velik pisker krofov; vse je pojedel in še jo je vprašal, ali nima še kaj. Nato mu je dala 1 hleb kruha in tudi tega je v 10 minutah pojedel.

Drugič pa vemo, da koroški Slovenci ne moremo drugega biti, kar smo bili, smo in še bomo, zvesti sinovi svoje domovine Slovenije.

Žel. Kapla. Žensko društvo za Žel. Kaplo in okolico je priredilo dne 8. febr. v prostorih sokolske telovadnice svojo drugo zabavo. Mnogoštevilno ob-

činstvo je z zanimanjem poslušalo petje ženskega pevskega zbora pod vodstvom g. M. Haderlapove. Zanimiva je bila tudi deklamacija gđ. učiteljice L. Kren „Mi vstajamo“. Nato je pozdravila predsednica mladega društva gđ. A. Pavlič vse navzoče v jedrnatih besedah. Sledila je veseloigra „Težke ribe“, ki je nepričakovano dobro uspela. Čudili smo se, kako dobro so rešili vsi igralci svoje težke vloge. Želimo, da bi imeli kmalu zopet priliko, da pozdravimo na odru iste igralce, ki so se našli kakor nalašč drug k drugemu. Tako se bo izobrazila naša mladina. Brezskrbno lahko gledamo v bodočnost, ki bo dala našim društvom novih moči. S kakšnim veseljem bodo pošiljale matere svoje otroke v kroge, iz katerih so same zajemale toliko lepega. Kako hvaležna bo naša domovina, kateri bodo naša društva odgojila dostojne in hvaležne otroke. Tukaj na Koroškem je bilo težko začeti. Zatirano ljudstvo tega ni bilo vajeno, zato pozdravlja delo tu sem došlih Slovencev tem bolj iskreno. Po igri se je razvila prosta zabava in ob žvokih Wölfinovega kvinteta si je dalo občinstvo duška v plesu, pri katerem so marljivo stregle naše gospe in gospodičine. Za inscenacijo in maskiranje srčna hvala g. E. Zemanu!

Žitara vas. V nedeljo dne 8. febr. nas je počastilo društvo „Danica“ iz Št. Vida s svojim obiskom ter nam napravilo jako zanimiv in prijeten popoldan. Pred nabito polno dvorano v društvenem domu je govoril g. nadpoštar Ravnika.

Komaj ustanovljen moški pevski zbor in naša dekleta so želi za svoje petje veliko priznanja. Veseoigra „Dr. Vsezna“ je bila dovršeno igrana. G. učitelju Vuteju častitamo k uspehu, fantom in dekletom pa kličemo: Le tako naprej! Prikažite se kmalu zopet v naši sredi.

Prireditelj je jako lepo uspela. Tiste hujskače pa, ki še vedno zabavljajo čez našo novo državo, bi bila gotovo zadelakap na licu mesta, ko bi bili videli, kako navdušeno je naše ljudstvo za našo narodno stvar. Kakor po drugod, je tudi pri nas za vedno odklenkalo našim nemčurčkom.

Žel. Kapla. V „Korošcu“ je bilo objavljeno, da izposojuje g. nadučitelj knjige strankam brezplačno. Naši ljudje zelo radi segajo po njih. Omeniti moramo, da se izposojujejo knjige le za prebivalstvo Žel. Kaple in občine Bela. To na znanje kmetom iz Pliberka in Globasnice, ki so se glede tega tudi oglasili.

Žel. Kapla. Tu pri nas in na Beli imamo še sedaj nemška poštna pečata. G. poštar je svojo dolžnost že storil, le poštno ravnateljstvo menda spi spanje krivičnega. V cerkvi na trgu Svobode imamo še vedno križev pot z nemškim besedilom. Čas je že, da izgine. Če ni denarja, zberemo mi, da se popravi. Še nekaj! Pri nas se dobe ljudje, ki so zavedni Slovenci, ne samo enega, deset glasov bi dali za Jugoslavijo, med seboj pa govore še nemško. To se pravi v lastno skledo pljuvati. Z Nemcem, ki ne zna slovensko le govorite nemško, med seboj govoriti ta jezik, pa ne dela nikomur časti. Trdi Nemci se uče našega jezika, ne samo v Žel. Kapli, ampak tudi na Dunaju, v Gradcu, Celovcu i. t. d. vi bi se ga pa sramovali!

Žvabek. Neki Titus Stern pohujšuje s svojim nesramnim govorjenjem našo mladino. Svarimo ga. Star je že 23 let, torej se ne bo mogel zagovarjati s tem, da je še premlad za ječo.

Žvabek. Iz Avstrije sem dobil karto s sledečim:

„Der Mensch der kann sich irren
Die Tschuschen werden wir linieren
Wer zuletzt lacht, lacht am besten
Doberschek paß auf! Wir werden dich
noch rösten“.

Pripis: „Auch ich werde dich (!)
den Schädel messen, du Verräter elender“.
V naslovu stoji „K. u. k. Lehrer“.
Eden me hoče speči, drugi samo glavo
pomeriti. Zadnji mi je znan, in ko pride,
ga prosim za nov klobuk. Vse pa povabim
na svojo pečenko.

Zvabek. Neki gostilničar v Pliberku je ogoljufal revno vdovo za več sto kron pri repici. Potrebuje pač dosti denarja, ker mu je sinček splaval v Avstrijo, kjer je vse tako drago.

Dnevne novice.

Slov. Plajberk. V zakon stá stopila Vrbančkov Gregor in Kovačeva Mici. Mlademu paru želimo obilo sreče.

Vobre. V nedeljo, dne 8. t. m. se je ustanovila v Vobrah kmetijska združnica. Pri ustanovitvi je predaval g. državni upravitelj Dolinar.

Suha. Neki Vogl iz Pliberka je ušel zavoljo svoje kosmate vesti v Št. Andraž. Pri nas je bil komunist, socialista, obenem pa nemški agitator. Naj gredo vsi, se ne bomo jokali!

Suha. Naš grad je kupil gospod Simon Feldbauer iz Libelič.

Grebinj. Podružnica slovenske kmetijske družbe v Grebinju ima svoj prvi redni občni zbor dne 29. II. 1920 ob 10. uri dopoldne v prostorih Narodnega doma.

Politične novice.

Mirovna konferenca in Jugoslavijo.

Vrhovni svet (mirovna konferenca) je poslal zastopniku naše države dr. Trumbiču pismo, v katerem mu vrhovni svet sporoča svoje želje, kako naj Jugoslavija postopa v jadranskem vprašanju. Kakor znano, je antanta pred kratkim poslala naši državi ultimatum. Mislila je, da se bomo prestrašili in zlezli pod klop, pa se je zelo zmotila. Jugoslovanov je okrog 13 milijonov in kot en mož zahtevamo vsi, da so vsi kraji, koder prebivajo Slovenci, Hrvatje ali pa Srbi, združeni z našo državo.

Vlada odstopila.

Iz Beograda poročajo, da so sedanji ministri odstopili. Novo vlado bo sestavila opozicija, to so tisti poslanci, ki so bili proti sedanji vladi. Govori se, da demokrati in socialisti ne pojdejo v novo vlado.

Demonstracije v Leobnu.

V Leobnu na zg. Štajerskem je prišlo zaradi pomanjkanja živeža do burnih demonstracij in do krvavih spopadov med delavci in orožniki. Trije delavci so mrtvi, 11 težko ranjenih.

Plebiscit na Holštanjskem.

Kakor znano nimamo plebiscita samo na Koroškem. Imeli so ga tudi na severnem robu Nemčije v Holštajnu. To je dežela za katero so oropali Nemci Dance leta 1864. Tudi tam je bilo plebiscitno ozemlje razdeljeno v dve coni, kakor pri nas. Te dni je volila prva cona (A), Nemci so bili popolnoma tepeni, dobili so zase samo 25.000 glasov, Danci pa 75.000 glasov. Holštanjaska potemtakem pripade končno-veljavno Danski, kakor bo cona A Jugoslaviji.

Iz ženske organizacije.

Zveza ženskih društev na Koroškem

uprizori

v soboto, 21. t. m. ob 8. uri popoldne v telovadnici meščanske šole v Velikovcu šaljivo igro

„Teta“.

Vstopnina: 1.—3. vrste 8 K, 3.—6. vrste 6 K,

6.—10. vrste 4 K, stojišča 2 K. Za članice ženskih društev polovične cene.

Želeti je, da se v nedeljo članice bližnjih ženskih društev udeležijo predstave polnoštevilno, bolj oddaljena društva pa naj bi poslala k predstavi vsaj po eno zastopnico.

Labod. Zahvala. Zveza ženskih društev za Koroško v Velikovcu se je spomnila tudi labodskih revnih šolarjev ter poslala za iste obleko, s katero smo obdarili 12 revnih strank. Za ta dar se v imenu obdarovanih strank in šolarjev najprizračneje zahvaljuje: šolsko vodstvo Labod.

Žitara vas. Zahvala. Zveza ženskih društev na Koroškem v Velikovcu je darovala za šolsko mladino v Žitari vasi šeststo kron. Šolsko vodstvo v Žitari vasi ji izreka v imenu šolske mladine najiskrenejšo zahvalo.

Za kratek čas.

Iz Celovca. Petletna Anica svoji materi: Mama, kdo pa je ta gospod? — Mati: To je ženin tvoje sestre. — Anica: Gotovo ga je dobila na karte, ker je tako majhen!

Iz Celovca. Znanega hujskača dr. A. je obiskal prijatelj. Ko sta stopila v sobo, je začela papiga (papagaj) vpiti: lump, baraba, falot, suft. Prijatelj: Zakaj si pa naučil papigo samo take besede? Dr. A.: Beži no, kaj misliš, da sem jo jaz naučil! Naučila se je od moje žene, ki me noč in dan zmerja (šinfja) s takimi primki, ker se še nisem odločil, da bi glasoval za Jugoslavijo.

Razglas.

V sredo dne 18. febr. 1920 se bodo prodali na javni dražbi ob meji zaplenjeni konji v Velikovcu na živinskem trgu ob 11. uri popoldne.

V poštev bodo prišli za nakup v prvi vrsti posestniki, kateri doprinesejo od občine potrdilo, da potrebujejo konje za svoje domače poljedelstvo. Okrajno glavarstvo.

Koroški prostovoljci iz velikovškega okraja!

Podpisani Vas pozivlja, da tudi Vi pristopite k društvu koroških prostovoljcev v Ljubljani, pododsek v Velikovcu. Pogoji tisti kakor za prostovoljce iz Meziške doline.

Franjo Pavlica, oskrbnik posestva Thalenstein, Vobre pri Velikovcu.

Mariborska eskomptna banka, podružnica Velikovec

Telefon št. 7 (interurban).

Glavni trg št. 37.

Račun pošt. ček. urada SHS v Ljubljani: 11.695.

Centrala Maribor

Podružnica Murska Sobota

sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vs-kovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice. Daje pojasnila vsak čas brezplačno.

Za

Malgajev spomenik

Junaku Malgaju in vsem borilcem, ki so darovali svoje mlado življenje, da so nam priborili svobodo in nas rešili avstrijskega jarma, hočemo postaviti na Koroškem ponosen spomenik, ki bo pričal še poznim rodovom o njihovem junaštvu in o naši hvalnosti in narodni zavednosti. Dolžnost vsakega zavednega Slovenca je, da po svojih močeh prispeva za ta spomenik. Rojaki, pošiljajte darove na Narodni svet (Malgajev spomenik) v Velikovcu.

Mlinski sita (pajtlji).

Žimnata kakor tudi prvovrstna svilnata mlinska sita (pajtlji) iz Švice za moko vseh vrst se dobe v trgovini

Avgust Čadež, Ljubljana, Kolodvorska ulica št. 35, nasproti „Stare Tišlerjeve gostilne“.

Anton Lečnik, urar in zlatar v Borovljah priporoča svojo veliko zalogo ur v niklu, srebru in zlatu, uhanov, zakonskih prstanov, verižic, budilk in stenskih ur. Zlatnino in srebrnino kupuje po najvišji ceni.

Zobozdravnik

M. U. Dr. Janežič Iv.

se je nastanil na Bledu.

Ordinira od 9—12 in od 15—17.

Iščem

mizarskega pomočnika.

Peter Fleiß, mizarski mojster, Pliberk.

Primešaj krmi Mastin!

Enkrat na teden primešaj krmi pest praška Mastin. Ob pomanjkanju krme, ko se uporabljajo nadomestna sredstva za krmila, pa se primeša dvakrat na teden. Redilni prašek Mastin je dobil najvišje kolajne na razstavah v Londonu, v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Tisoči gospodarjev hvalijo Mastin, ko ga enkrat polzkusijo, in ga ponovno rabijo. 5 zavojev praška Mastin zadostuje za 6 mesecev za enoga prasiča ali vola da se bolje redi.

Ako se Mastin pri Vas v lekarnah in trgovinah ne dobi, potem ga naročite po pošti. 5 zavojev Mastina K 20-50 poštne prosto na dom.

Mazilo zoper garje (naftomazilo) uniči pri ljudeh garje, lisaj, srbečico, kožne bolezni, izpusčaje. Pri živali uniči garje. 1 lonček 6, po pošti 7 kron.

Lekarna Trukóczy
Ljubljana, Kranjsko. Zraven rotovža.

Rezan les (smrekov, jelkov, borov, mecesnov, bukov)
Tesan les (smrekov, jelkov, borov)
Okrogel les (smreka, jelka, bor, mecesen)
Bukov les (hlode od 25 cm debelosti naprej)
Drva (trda in mehka)
Stoječi les v gozdu
Smrekovo skorjo

kupi

vsako množino

„DRAVA“

lesna trgovska in industrijska družba

K. O. Z.

v MARIBORU.

Kupi „Drava“ Maribor.

Kupi „Drava“ Maribor.